

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem ve věci

žalobce: **B. H. N.**, nar. X,
státní příslušnost X,
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331
65 Tis u Blatna,
*zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno*

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2025, č. j. OAM-521/BA-BA07-BA03-PŘZ-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2025, č. j. OAM-521/BA-BA07-BA03-PŘZ-2025, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci plnou náhradu nákladů řízení ve výši 12 269,40 Kč, a to k rukám jeho zástupce, Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2025, č. j. OAM-521/BA-BA07-BA03-PŘZ-2025. Jím žalovaný rozhodl, že žalobce je podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též jen: „ZoA“) nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců. Současně podle § 46a odst. 5 ZoA stanovil dobu zajištění do 23. 8. 2025.
2. Podle žalobce bylo napadené rozhodnutí vydáno opožděně, proč je nezákonné. Kromě toho je nepřezkoumatelné a nedůvodné, pokud jde o závěr, podle něhož nejsou v jeho případě dány podmínky pro využití zvláštních opatření dle § 47 odst. 1 ZoA. Nepřezkoumatelné je napadené rozhodnutí i proto, že nebyla odůvodněna stanovená doba zajištění.

Obsah žaloby

3. Žalobce uvedl, že v projednávané věci nebyla dodržena zákonná lhůta podle § 46a odst. 4 ZoA, napadené rozhodnutí je proto nezákonné, k tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 6. 2025, č. j. 62 Az 15/2025, v němž krajský soud vycházel ze závěrů NSS obsažených v rozsudku ze dne 14. 2. 2023, č. j. 62 Az 5/2023-21, podle kterých v případě, požádá-li žalobce o opětovné posouzení důvodů zajištění, je třeba o jeho žádosti rozhodnout podle § 46a odst. 4 ZoA do 5 dnů ode dne podání žádosti a v téže lhůtě mu musí být rozhodnutí doručeno. Krajský soud zároveň dovodil aplikovatelnost tohoto rozhodnutí i po novelizaci ZoA, když nově je s účinností od 1. 7. 2023 pro rozhodnutí stanovena lhůta 5 pracovních dnů.
4. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost a nedůvodnost napadeného rozhodnutí, pokud žalovaný došel k závěru, že nejsou splněny podmínky pro uložení zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 ZoA. Žalovaný nemožnost uložení uvedeného zvláštního opatření spatřoval v tom, že žalobce nemá zajištěno žádné konkrétní ubytování a nemá prostředky k pobytu, včetně prostředků na pravidelné docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly. Tyto důvody bránící uložení zvláštního opatření byly zhojeny tím, že žalobce si ubytování zajistil od svého kamaráda, který zároveň financuje žalobcův pobyt na území ČR, a to včetně cest ke správnímu orgánu. Žalovaný k uložení zvláštních opatření v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce o osobě, která mu má poskytnout ubytování a finanční prostředky, v řízení o jeho zajištění ani v řízení o mezinárodní ochraně nehovořil. Tato osoba žalobci do doby zajištění žádnou takovou pomoc zjevně nepřislíbila a neposkytla. Žalovaný měl za to, že se nejedná o pevnou osobní vazbu žalobce na uživatele předmětné nemovitosti, která by zaručovala setrvání žalobce na území ČR a součinnost při řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tím spíše, když se na ní nebude muset ani jakkoli finančně podílet. Podle žalobce je postup žalovaného zcela nepředvídatelný a svévolný, což je o to závažnější, jedná-li se o otázku omezení osobní svobody žalobce. K tvrzení žalovaného, že žalobce o panu D. V. T. nehovořil, žalobce uvedl, že při výslechu na policii neměl žádný důvod své přátele a kamarády zmiňovat. Ani v rámci pohovoru v řízení o mezinárodní ochraně nebyl žalobce k vazbám na území ČR dotazován. Žalobce v době, kdy byl zajištěn policií, neměl čas a možnost kontaktovat svoje přátele v ČR a vysvětlit jim svoji situaci a požádat je o pomoc.
5. Žalovaný v napadeném rozhodnutí stanovil dobu zajištění do 23. 8. 2025, aniž by tuto dobu zajištění jakkoli odůvodnil, napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

V podrobnostech žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 6. 2025, č. j. 62 Az 15/2025, který uvedl, že odůvodnění doby trvání zajištění tak, že byla stanovena v souladu s původním rozhodnutím zajištěného o zajištění, je nedostatečné.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce dne 3. 6. 2025 podal žádost o propuštění ze zajištění, nikoliv 30. 5. 2025, jak žalobce uvádí. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí dne 6. 6. 2025, právní moci pak nabylo dne 10. 6. 2025, tedy pátý pracovní den po obdržení žádosti o propuštění. V žádosti o propuštění ze zajištění žalobce uvedl, že má zajištěné ubytování na adrese Č. L., přičemž se bude zdržovat u pana D. V. T., se kterým se osobně znají, jsou přátelé a který ho finančně zabezpečí včetně prostředků na případné dojíždění na kontroly na pracoviště správního orgánu. Dále v žádosti uvedl, že se v případě propuštění ze zajištění podrobí i dalším povinnostem a omezením, které mu správní orgán uloží, a bude pravidelně docházet na jeho pracoviště za účelem kontroly součinnosti.
7. Žalovaný vydal dne 12. 5. 2025 rozhodnutí č. j. OAM-521/BA-BA07-BA03-Z-2025, kterým podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA žalobce zajistil v zařízení pro zajištění cizinců na dobu 110 dnů, tedy do 23. 8. 2025, toto rozhodnutí nabylo právní moci 13. 5. 2025 a žalobce proti němu nepodal žádný opravný prostředek. Žalobce podal až žádost o propuštění ze zajištění po uplynutí více jak patnácti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o zajištění. Podle žalovaného žalobcem uváděné důvody nelze podřadit důvodům, které by umožňovaly jeho propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců a vedení dalšího řízení ve věci mezinárodní ochrany za umožnění mu volného pohybu na území ČR. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí.

Posouzení věci

8. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 46a odst. 8 ZoA. Žalobce konání jednání nenavrhoval a ani soud nevyhodnotil konání jednání jako nezbytné.
9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
10. Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.
11. Žalobce pobývajícím v ČR od února 2021 byl dne 2. 5. 2025 kontrolován policejní hlídkou ve stanici pražského metra Zličín pobytovou kontrolou, které žalobce uvedl identitu jiné osoby a sdělil jí, že má cestovní doklad doma, což se nakonec ukázalo jako lež. Poté již žalobce sdělil svou pravou identitu a byl policejně zajištěn a následně s ním bylo zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění.
12. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 3. 5. 2025, č. j. KRPA-142951-24/ČJ-2025-000022-ZSV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. a 4. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že se na území ČR zdržoval bez platného cestovního dokladu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, resp. že se na území ČR zdržoval bez platného povolení k pobytu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

13. V zařízení pro zajištění cizinců Balková podal žalobce dne 6. 5. 2025 žádost o mezinárodní ochranu.
14. Rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 5. 2025, č. j. OAM-521/BA-BA07-BA03-Z-2025, byl žalovaný zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) ZoA, a to na dobu 110 dní, tedy do 23. 8. 2025. Proti tomuto rozhodnutí žalobce nepodal správní žalobu.
15. Dne 3. 6. 2025 podal žalobce žádost o propuštění ze zajištění dle § 46a odst. 10 ZoA. Uvedl v ní, že má zajištěno ubytování u svého známého z vietnamské komunity, pana D. V. T., který jej bude také finančně podporovat, aby byl schopen dojíždět na kontroly na pracoviště žalovaného. Uvedl, že se podrobí i dalším případným povinnostem a omezením, která mu žalovaný uloží. Žalovanému poskytne plnou součinnost. Na podporu svých tvrzení předložil doklad o zajištění ubytování, prohlášení pana D. V. T. a navrhl jeho a svůj výslech a rovněž provedení pobytové kontroly v místě zajištěného ubytování, tedy v České Lípě, Kunratická 2863.
16. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žalobce je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) ZoA nadále zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců, a stanovil dobu zajištění dle § 46a odst. 5 ZoA do 23. 8. 2025. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 10. 6. 2025, o čemž svědčí protokol o jeho předání žalobci, stejně jako vyrozumění o nabytí právní moci ze dne 10. 6. 2025, které žalovaný zaslal zástupci žalobce.
17. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný vyšel z toho, že je i nadále přesvědčen, že žalobce svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze jakkoli zmařit nucený návrat do své vlasti. Žalobce totiž žil od února 2020 v Rumunsku a poté od února 2021 v ČR. O mezinárodní ochranu ale požádal až po svém zajištění za účelem realizace správního vyhoštění, tedy v situaci, kdy se jeho nucený návrat do vlasti stal reálným. Zohlednil, že žalobce se na území ČR zdržoval bez jakéhokoli povolení k pobytu, přičemž neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Porušoval také předpisy na ochranu pracovního trhu, neboť zde nelegálně pracoval. Pokud by nebyl zadržen policií, ve své činnosti by pokračoval. Při výslechu navíc uvedl, že mu ve Vietnamu nic nehrozí.
18. K návrhu, aby na něj bylo aplikováno zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) ZoA, uvedl žalovaný, že do doby svého zajištění žil žalobce na ubytovně v Praze, jejíž adresu si ani nepamatoval. O osobě pana D. V. T. tehdy vůbec nehovořil. I přestože mu tedy nyní nabízí ubytování a finanční podporu, jistě se mezi nimi nejedná o pevnou vazbu, která by zaručovala žalobcovo setrvání v ČR a součinnost se správními orgány. Zajištění jakékoli adresy na území ČR není automatickým důvodem k propuštění ze zajištění, neboť jeho důvod spočívá v přesvědčení žalovaného, že žalobce nebude poskytovat součinnost v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, příp. následně při realizaci správního vyhoštění. Podle žalovaného nadále trvají důvody, pro které byl žalobce zajištěn.
19. Soud se nejprve zabýval žalobním bodem, ve kterém žalobce namítá, že o jeho žádosti o propuštění ze zajištění nebylo rozhodnuto včas.
20. Podle § 46a odst. 1 ZoA: „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže (...), není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“ Dle čtvrtého odstavce téhož ustanovení platí: „*Jde-li o cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodne ministerstvo o zajištění podle odstavce 1 do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je-li rozhodnuto o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poté, co bylo ukončeno zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, k uplynulé době zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky se nepřihlíží.“ Podle desátého odstavce tohoto ustanovení: „Ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění zkoumá, zda důvody zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany trvají. Ministerstvo při předání rozhodnutí o zajištění a o prodloužení doby trvání zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poučí o jeho právu požádat o propuštění. Žádost o propuštění je žadatel o udělení mezinárodní ochrany oprávněn podat nejdříve po uplynutí 15 dnů ode dne nabytí právní moci posledního rozhodnutí ministerstva nebo soudu k zajištění, podle toho, které rozhodnutí nabylo právní moci později; to platí i pro podání opakované žádosti o propuštění.“

21. Lze konstatovat, že ZoA výslovně nestanovuje lhůtu k vydání rozhodnutí o žádosti o propuštění ze zajištění. Správní soudy se však touto otázkou již ve své rozhodovací činnosti zabývaly.
22. Krajský soud v Ostravě se ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2023, č. j. 62 Az 5/2023-21, publ. pod č. 4486/2023 Sb. NSS, řešil problematiku lhůty k vydání rozhodnutí o žádosti o opětovné posouzení důvodů pro zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu ve znění do 30. 6. 2023. Podle závěrů tohoto rozsudku, je-li podána cizincem žádost o posouzení trvání důvodů zajištění, je potřeba provést takové posouzení neprodleně s ohledem na to, že cizinec je omezen na osobní svobodě. O jeho žádosti musí správní orgán rozhodnout podle § 46a odst. 4 zákona o azylu nejpozději do 5 dnů od dne podání žádosti. Zároveň mu musí být rozhodnutí v téže lhůtě doručeno. Jakkoli ustanovení § 46a odst. 4 ZoA stanoví lhůtu pro rozhodnutí o zajištění, bylo třeba tuto lhůtu vztáhnout i na rozhodnutí o žádosti o opětovné posouzení důvodů pro zajištění, neboť i při tomto rozhodnutí panují důvody pro co nejrychlejší rozhodování, totiž zejména omezení osobní svobody cizince.
23. Podle § 46a odst. 4 ZoA ve znění účinném do 30. 6. 2023 nicméně platilo, že „Jde-li o cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodne ministerstvo o zajištění podle odstavce 1 do 5 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je-li rozhodnuto o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany poté, co bylo ukončeno zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, k uplynulé době zajištění podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky se nepřihlíží.“ ZoA tedy ve znění do 30. 6. 2023 v citovaném ustanovení, na které odkazoval Krajský soud v Ostravě, stanovoval lhůtu k rozhodnutí o zajištění (a jeho doručení) v délce pěti dní, nikoli pěti pracovních dnů. Jednalo se tedy o lhůtu kratší, než kterou ZoA obsahuje za stávající právní úpravy, tedy té, která byla aplikována i v projednávané věci. Je tedy otázka, zda se důsledky této legislativní změny promítnou také do délky lhůty, ve které je ministerstvo povinno rozhodnout o žádosti o propuštění ze zajištění podle § 46a odst. 10 ZoA podle rozhodné právní úpravy. V této souvislosti soud jen podotýká, že žádost o propuštění ze zajištění podle § 46a odst. 10 ZoA považuje za ekvivalentní procesní nástroj, jakým byla žádost o opětovné posouzení důvodů zajištění dle ZoA účinného do 30. 6. 2023, k níž se tedy Krajský soud v Ostravě vyjadřoval ve svém shora označeném rozsudku. Účel obou těchto institutů je shodný, tj. umožnit zajištěnému cizinci usilovat o své propuštění ze zajištění, tedy v situaci, kdy je omezen na osobní svobodě, takže je dán velmi vážný důvod pro urychlené rozhodování ve věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

24. I na tuto otázku již však správní soudy ve své judikatuře odpověděly. NSS ve svém rozsudku ze dne 28. 3. 2024, č. j. 1 Azs 29/2024-21, aproboval názor Krajského soudu v Ostravě, k němuž ten dospěl ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2024, č. j. 20 Az 3/2024-16, podle něhož i za úpravy ZoA účinné od 1. 7. 2023 je nutno vycházet z toho, že rozhodnutí o žádosti o propuštění ze zajištění dle § 46a odst. 10 ZoA musí být vydáno a doručeno zajištěnému cizinci ve lhůtě pěti dní, nikoli tedy ve lhůtě pěti pracovních dní. *„Jakkoliv lhůta 5 dnů stanovená v § 46a odst. 4 se výslovně vztahuje k rozhodování o zajištění, účel rozhodování o žádosti o opětovné posouzení důvodů zajištění, jakož i žádosti o propuštění ze zajištění je totožný. Jde o situaci, kdy je žadatel o azyl omezen na osobní svobodu, a o důvodech dalšího trvání omezení musí správní orgán rozhodovat s maximálním urychlením.“*
25. Tyto důvody proto vedou soud k závěru, že i podle stávající právní úpravy je nutno trvat na tom, aby rozhodnutí o žádosti cizince o propuštění ze zajištění bylo vydáno a doručeno zajištěnému cizinci ve lhůtě pěti kalendářních dní, nikoli pěti pracovních dní. Prodloužili totiž zákonodárce lhůtu pro vydání rozhodnutí 46a odst. 4 ZoA, tj. o samotném zajištění, neučinil tak rovněž ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o propuštění ze zajištění. Jelikož právo na osobní svobodu požívá vysoké míry ochrany (v této souvislosti lze zmínit čl. 9 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, který zdůrazňuje požadavek co nejkratšího možného zajištění cizince žádajícího o mezinárodní ochranu), bylo by proti smyslu této ochrany fakticky analogicky prodloužovat již dovozenou lhůtu pro vydání a doručení rozhodnutí o žádosti o propuštění ze zajištění rovněž na pět kalendářních dní. Pokud by totiž zákonodárce zamýšlel prodloužit i tuto lhůtu, mohl tak učinit výslovně, což se ovšem nestalo.
26. Pakliže tedy soud shora rekapituloval, že v projednávané věci žalobce podal žádost o propuštění ze zajištění dne 3. 6. 2025 a rozhodnutí o ní ze dne 6. 6. 2025 mu bylo doručeno až 10. 6. 2025, tedy po sedmi kalendářních dnech, jednalo se o doručení opožděné. Postupem žalovaného byl žalobce zkrácen na svém právu na pravidelný soudní přezkum trvání důvodů zajištění, které vyplývá z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Již proto je napadené rozhodnutí nezákonné.
27. První žalobní bod je proto důvodný, protože důvodná je i podaná žaloba, neboť napadené rozhodnutí musí být jako nezákonné zrušeno.
28. Vzhledem k tomuto závěru odpadá potřeba vypořádávat další žalobní argumentaci. Proto ji soud nebude pro nadbytečnost vypořádávat.

Závěr a náklady řízení

29. Jelikož soud shledal napadené rozhodnutím nezákonným, výrokem I. tohoto rozsudku napadené rozhodnutí v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
30. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalobce, neboť bylo žalobou napadené rozhodnutí zrušeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

31. Žalobce vzniklé náklady řízení nevyčísil, soud proto přistoupil k vyčíslení nákladů řízení na základě obsahu soudního spisu. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována odměnou za právní zastoupení žalobce za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč: příprava a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) a sepis a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Dále dvakrát náhradou hotových výdajů po 450 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátce daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 2 129,40 Kč. Celková částka výše náhrady nákladů řízení tak činí 12 269,40 Kč.
32. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.).

Plzeň 25. června 2025

JUDr. Ondřej Szalonnás v.r.
samosoudce